

[Jørgen Jørgensen (Lejre).]

og kalder dem uansvarlige og mener, at de bruger flere Penge end nødvendigt i en Tid saa vanskelig for vort Land som den, vi gennemlever nu.

I 30 Aar har Demokratiets Skattepolitik gaaet ud paa ved en betydelig Indkomstbeskatning, senere suppleret med den saakaldte Luksusbeskatning, at skaffe Midler til Veje fra de bedrestillede Lag i Samfundet til at løse de udvidede sociale og kulturelle Opgaver, som gennem den sidste Menneskealder er gennemført, hvorved store Dele af Befolkningen er hævet op til bedre Levevilkaar, end de ellers vilde have været i Stand til at opnaa. Denne Vej til at hjælpe de daarligst stillede kunde være gaaet lettere og bedre, hvis man havde afskaffet visse Monopoler, der har bidraget til at gøre det vanskeligt for den enkelte at faa det fulde Udbytte af sit Arbejde.

Men nu har vi en Gang gaaet den Vej, vi har tilvejebragt en Beskatning, der i højere og højere Grad for Statsbeskatningens Vedkommende har hvilet paa Befolkningsslag, der var i Stand til at bære, og derved gjort det muligt gennem sociale og kulturelle Foranstaltninger at hæve Samfundslag op, som ellers vilde have været ude af Stand til at skaffe sig de Levevilkaar, de har i Dag. Hvis dette skal standse for at gøre det muligt for dem med de store Indtægter og store Formuer fremdeles at bevare en Levelfod som den, de har i Dag — ved, at man sætter Levevilkaarene ned for alle de øvrige Lag, dem, man gennem en Menneskealder har søgt at hæve op, da bliver det ikke med vor Tilslutning. Den Skattepolitik, man fra den Side ønsker at føre, at skjærme de store Indtægter og de store Formuer og gøre dette ved at skære Levevilkaarene ned for de daarligst stillede, den gennemføres ikke ved vor Tilslutning her i Rigsdagen.

Det er, som jeg allerede har sagt, ingen behagelig Opgave at skulle afkræve Befolkningen nye Skatter. Men den uhyre vanskelige Tid, vi lever i, stiller Krav til alle Borgere, og jeg haaber, at der hos de Mennesker, der skal betale disse nye Skatter, vil være en Forstaaelse af, at de Penge, der kommer ind, anvendes til Støtte for det hele Samfund, for at opretholde det Samfund, som vi har været stolte af, og som vi haaber kan fortsættes ogsaa ud over den vanskelige Tid, vi er inde i. Hvad Tiden vil bringe, kan ingen have begrundet Mening om i Dag.

Som jeg har sagt, har de Ting, vi har

været med til her, været præget af det Synspunkt, at vi ved midlertidige Foranstaltninger maatte søge at holde de flest mulige oppe i Landbrugserhvervet og andre Steder, hvor Eksistensen var truet, indtil Forholdene faldt i Lave og man nogenlunde kunde se, hvad Fremtiden vilde bringe. Men den Usikkerhed, der var til Stede i Oktober, er til Stede endnu i Dag, ingen kan have en begrundet Mening om, hvordan Forholdene ligger et halvt eller et helt Aar frem i Tiden, og derfor maa alle Foranstaltninger være præget af dette, at det er midlertidige Foranstaltninger, hvorigennem man søger at redde de flest mulige fra at komme ud i Forhold, som egentlig ingen i Samfundet er tjent med.

Der kan til sin Tid komme Forhold — det er der ingen, der kan sige i Dag —, der gør det nødvendigt, at alle sætter deres Krav ned, at Levelfoden sænkes i hele Landet. Men da bør dette ske for alle og ikke alene paa de Omraader, hvor Staten har Indflydelse, paa de sociale Udgifters Omraader og andre Omraader, hvor det er Staten, der bestemmer, da bør alle i Samfundet tage deres Part af Besværlighederne. I en Tid saa alvorlig for vort Folk som den, vi nu gennemlever, maa de forskellige Synspunkter bøje sig mod hinanden, og vi kan ogsaa fra vor Side gøre Indrømmelser for at naa et Resultat.

Men, som jeg har sagt tidligere, hvor Folkestyret er anerkendt, maa en Opposition forstaa, at det er Regeringen med Flertallet i Folketinget bag sig, der maa bestemme Retningslinierne for den Politik, som skal føres. Det kan ikke være saadan i et Land som Danmark, at et Mindretal i Folketinget skal bestemme de Linier, Landets Politik skal ledes efter. Vi maa i en vanskelig Tid bøje os mod hinanden, og vi kan ogsaa for vort Vedkommende gøre Indrømmelser for at naa et Resultat. Men vi maa stille det bestemte Krav til Oppositionen, at Regeringen og Regeringspartierne maa angive Retningslinierne.

Jeg skal slutte med at sige, at mit Parti kan anbefale de Forslag, der her er drøftet, baade hvad angaar Fortsættelsen af Hjælpen til Landbruget og til Fiskerne, og hvad angaar de Beskatningslove, der her foreligger. Vi kan støtte disse Lovforslag, vi er villige til Forhandling om dem, men vi giver ubetinget vor Tilslutning til de Principper, som disse Lovforslag angiver. Jeg anbefaler dem hermed til en velvillig og hurtig Behandling i dette høje Ting.